

SLUJBA NOUAI CREATIUNI

SLUJBA NOUAI CREATIUNI

SLUJBA NOUAI CREATIUNI

SLUJBA NOUĂ I CREAȚIUNI

„De aceea, frați sfinți, părtași ai chemării cerești, îndreptați buarea aminițe la trimisul și arhierul mărturieii noastre, la Isus.” — Evrei 3:1.

UNUL care este îmbrăcat cu putere și autoritate să reprezinte o putere sau autoritate mai înaltă decât dânsul, și care-și vede de datorițele sale, se numește slujbaş. Ca atare el este reprezentantul unei stăpânici sau unei puteri. Este solul imputernicit de a face o anumită slujbă. Autoritatea sa este mărginită prin însărcinarea pe care o primește dela superiorul său. Slujbă înseamnă înfăptuirea celor incredințate în marginea puterii sau autorității pe care a primit-o. Slujba creațiunii noi înseamnă astfel actul de a îndeplini sau înfăptui însărcinarea primită dela Iehova Dumnezeu.

²Faptul că Dumnezeu s'a folosit de un timp atât de lung și de atâta putere pentru alegerea și dezvoltarea creațiunii noi, e o dovadă în sine, că el are anumite funcțiuni și slujbe pe care vrea să le încredințeze acestei noi creațiuni. Nu este nici înțelept și nici cuvințios a crede ca Dumnezeu să se folosească de aceste 19 veacuri pentru a alege și dezvolta noua creațiune numai pentru a ridica pe unii în cer, unde să cânte preamărirea lui Dumnezeu. Cu toate că creațiunea nouă va cânta veșnic despre mărirea lui Dumnezeu, totuș e învedrat că Dumnezeu mai are ceva pentru dânsa și în afară de aceasta, atât pe pământ, în timpul când ea este în curs de dezvoltare, cât și după ce va ajunge în preamărire.

³În cursul veacului evanghelic s'a făcut încercarea de a-i face pe oameni să creadă, că Dumnezeu caută pe toate căile să-i ridice în cer, și că Dumnezeu a avut mult de furcă cu ridicarea lor acolo și scăparea lor de chinul veșnic. Chiar și acum, în zilele din urmă, când creștinii au ajuns să vadă că doctrina chinului veșnic e falsă, ca și autorul ei, diavolul, unii consacrați au socotit chemarea cerească din punctul de vedere strict și egoist. Ei sperau să scape de toate vaiurile și necazurile lumii și apoi să ajungă teferi în portul ceresc, unde să se scalde pe vecie în strălucirea mării și locuinței lui Dumnezeu. Puțini s'au gândit și la îndatoririle însărcinării date celor care sunt unși de Domnul.

⁴Numai pe măsură ce vedem mai clar în pla-

nul lui Dumnezeu și apreciem faptul că suntem membrii creaturii noi, care are cea mai intimă relațiune cu Dumnezeu, ne vedem privilegiul de a sluji și a ocupa poziția de slujbaş a Dumnezeului celui Preainalt. E fapt care nu se poate nega, că membrii creațiunii noi au mult lucru de săvârșit pe pământ, iar dincolo de văl îi așteaptă o slujbă și mai mare. Numai acei care găsesc bucurie în slujba pământească vor avea privilegiul de a sluji lui Dumnezeu în stările cerești. Făgăduințele prețioase și mari, prin care unii ajung participători ai naturii dumnezeiești și care vor primi o intrare cu bogăție în împărăția cerească, se dau și se vor da numai aceluia, cari s'ersese cu credincoșie și neegoist Domnului.

SLUJBAȘII DE CĂPETENIE

⁵Faptul că apostolul Pavel invită pe membrii bisericii să privească la Isus este de o mare importanță. Credinciosul Logos fu născut în lume ca și om, să fie Mântuitorul lumii. El fu uns și numit de către Dumnezeu cu titlul de Christos. El fu trimis pe pământ ca să reprezinte pe Tatăl său. Prin aceasta el deveni, cum spune apostolul, „trimisul” și apostolul lui Dumnezeu, încredințat fiind cu slujba Cuvântului său. Când era pe pământ Isus mărturisii: „Eu spre aceasta sunt născut și spre aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc pentru adevăru.” (Ioan 18:37) El a mai declarat că Cuvântul este adevărul Tatălui său. — Ioan 17:17.

„Mai departe Isus a declarat că el este trimis pe pământ de Tatăl său. (Ioan 6:57) Scopul venirii sale pe pământ era cu totul altruist. „Pentru că m'am pogorît din cer nu ca să fac voia mea, ci voia celui care m'a trimis.” (Ioan 6:38) Iarăș, venirea sa n'a fost pentru a se mări sau a se lauda pe sine. „Eu am venit în numele Tatălui meu.” (Ioan 5:43) „Eu nu pot face nimic dela mine însumi; judec după cum aud, și judecata mea este dreaptă, pentru că nu caut voia mea, ci voia celui care m'a trimis pe mine. Tatăl.” — Ioan 5:30.

⁶Ca Apostol special, Isus fu trimis dela Dum-

nezeu ca să-l reprezinte pe pământ și să fie Solul său. Până era pe pământ, Isus a lucrat sub directa supraveghere și îndrumare a lui Dumnezeu. El își devotă timpul mărturisirii adevărului. El preamăria numele lui Dumnezeu și aceleora cari aveau urechi să audă le mărturisia despre îndurarea iubitoare a lui Dumnezeu pentru mântuirea lor. El le spunea că Dumnezeu a întocmit un plan pentru împăcarea lumii cu dânsul. El a dat instrucțiuni amănunțite ucenicilor săi, trimitându-i să săvârșească o lucrare la fei, în numele său și în numele tatălui său. Isprăvindu-și lucrul pe pământ, el a zis: „Acum au cunoscut că tot ce mi-ai dat dela tine este: pentru că cuvintele pe care mi-le-ai dat le-am dat lor, și dânsi le-au primit, și au cunoscut că adevărat că dela tine am eșit, și au crezut că Tu m-ai trimis.” (Ioan 17:8) Acestea sunt lucrurile pe care noi trebuie să le vedem privind la Isus.

MEMBRII

Indreptându-se către acei care au fost concepuți și unși de spiritul sfânt și care în virtutea acestui fapt sunt părtași ai chemării cerești, apostolul spune: „Indreptați luarea aminte la trimisul și arbiereul mântuirii noastre, la Isus.” Aceasta înseamnă că în timp ce sunt pe pământ membrii Corpului lui Christos trebuie să-și indrepte atențiunea la lucrurile pe care le-a făcut Isus, și apoi să meargă și să facă și ei asemenea. Membrii creațiunii noi sunt chemați să umble în urma sa.—1 Petru 2:21.

S'a plâns oare Isus, când era pe pământ, că este obosit de muncă și de întristare și ar dori ca aceasta să se termine și să plece din această lume nelegiuită, ca să meargă acasă la repaus? Nu numai că n'a spus aceasta, dar conduita sa arată că nici barem gânduri nu avea în această privință. El venise să muncească, ceea ce însemna slujbă. El a zis: „Noi trebuie să facem până este ziuă lucrurile celui care m'a trimis.” (Ioan 9:4) El se angajase ca slujbaş al lui Dumnezeu, și-și vedea în totdeauna de slujbă. Tatăl îl trimise pe pământ ca pe servul și solul său, ca să mântuiască și să împace lumea cu Dumnezeu. După învierea sa, atunc când s'a arătat credincioșilor săi ucenici, el le-a zis: „Pace vouă: după cum m'a trimis pe mine Tatăl, și eu vă trimit pe voi.”—Ioan 20:21.

¹⁰Timp de trei ani și jumătate Isus a stat în mijlocul poporului ca sluga lui Dumnezeu spunând oamenilor, sau atătora dintre ei care aveau

urechi să-l asculte, despre știrile bune ale mântuirii și planul de mântuire pe care Dumnezeu îl trimise să-l înfăptuiască. Membrii creațiunii noi au însărcinarea, ca slujbași ai lui Dumnezeu și ai lui Isus Christos, și îmbrăcați cu puterea și autoritatea spiritului sfânt, să vestească aceeași veste. Înșărcinarea aceasta nu cuprinde îndrumări care să arate că ei trebuie să desvolte anumite înfățișări aparent sfinte, pioase și frumoase ce prin aceasta să ajungă apoi în cer. E adevărat că creștinul trebuie să fie delicat, pios și fericit, dar acela care se gândește numai la acestea, îndreptându-și mintea numai asupra sa și nu asupra Aceluia care l'a însărcinat cu o solie specială, nu-și va face datorința conform votului și legământului său. Domnul Isus a săvârșit o anumită lucrare bine hotărâtă. Membrii corpului său au de asemenea o lucrare bine hotărâtă, pe care trebuie să o săvârșească, mai înainte de a se gândi la o răsplată oarecare.

¹¹Înșărcinarea pe care o are creștinul nu prevede că noua creațiune trebuie să cânte sau să laude pe unii care au fost poate învățătorii și conducătorii lor. Făcând astfel înseamnă că și-au întors mintea dela Domnul la oameni. Adevăratul slujbaş al lui Dumnezeu nu vânează laudele altora. El reprezintă pe Acela care l'a trimis, și nu caută să se reprezinte pe sine. El caută să servească și să preamărească pe Domnul său. De sigur acest gând trebuia să fie și în mintea apostolului, atunci când a spus: „Incepând să ne facem cunoscut iară pe noi înșine? Afară numai dacă avem trebuință, ca unii oameni, de epistole de cunoaștere către voi sau dela voi?” (2 Corinteni 3:1) Apostolul recunoaște că este obligat numai față de Domnul, și aprobarea sa trebuie să o caute dela Domnul.

¹²Apostolul nu avea în gând îmbrăcarea anumitor vestimente care să te facă la înfățișare pios, să-ți (i-i) mâinile încruciate în formă de smerenie și eventual să rostești câteva rugăciuni ca să fie auzite de oameni. Apostolul era onest față de sine însuși, deschis înaintea oamenilor și sincer înaintea lui Dumnezeu. El își recunoștea propriile lui nedeșăvârșiri, socotindu-le în valoarea lor adevărată și se baza pe Domnul. „Nu că priii noi înșine suntem destoinicii să judecăm ceva ca dela noi înșine: ci destoinicia noastră este dela Dumnezeu, care ne-a și făcut a unui așezământ nou destoinicii slujitori, nu ai literei, ci ai spiritului, pentru că litera omoră, iar spiritul face viu.”—2 Corinteni 3:5, 6.

VASUL PĂMÂNTESC

¹³Din cuvintele apostolului reiese că membrii creațiunii noi nu fac ei înșiși Legământul Nou, ci sunt numai slujbași sau slujitori ai spiritului acelui legământ. Care este spiritul acelui Legământ Nou? Este împăcarea rasei omenești cu Dumnezeu, iar membrii creațiunii noi sunt slujitorii lucrului în legătură cu acest legământ. În legătură cu acest legământ este un lucru preliminar de a se da o mărturie, și un lucru mai târziu, care va fi lucrul de ai învăța pe oameni.

¹⁴Apoi apostolul aseamănă și compară slujba legământului făcut la Sinai cu acela a legământului nou. Legea legământului dela Sinai era scrisă pe piatră, iar acela care servea ca mijlocitor era atât de strălucitor în cât Israel nici nu putea să-i vadă fața. De aceea, în timpul slujbei sale, Moise își acoperea fața cu un văl. Legea sau legământul dela Sinai era o slujbă spre moarte, pentru că izraeliții nu o puteau ține. Slujba legământului nou este spre viață; pentru că acest legământ nou va aduce viață celor supuși, datorită meritului și slujbei desăvârșite a Domnului nostru Isus Christos. Acei cari slujesc în spiritul acestui legământ nou sunt privilegiați a privi cu fața descoperită mărirea Domnului, și în măsura în care ei continuă să-și îndeplinească slujba credincioși și cu devotament cresc în asemănarea Domnului.—2 Corinteni 3:6-18.

¹⁵Din cele zise mai sus reiese că aceia care sunt concepuți de spiritul sfânt, dar nu servesc cu bucurie și voință și nu-și îndeplinesc însărcinarea pe care au primit-o, nu pot nici crește în asemănarea Domnului. E clar că creștinul numai dând atențiune lucrului pe care inaltul nostru preot Isus Christos l'a făcut, și privind cu fața descoperită mărirea sa, îndeplinindu-și cu bucurie datoritele și obligațiunile sale, poate spori în asemănarea Domnului său. Că acesta este gândul apostolului cu privire la slujba încredințată creațiunii noi este clar din argumentul său.

¹⁶Continuându-și vorbirea, Pavel spune: „De aceea având noi această însărcinare, după cum am fost miluiți, nu pierdem răbdarea.” (2 Corinteni 4:1) Cu alte cuvinte: văzând că am primit această însărcinare, și considerând faptul că noi nu ne bazăm pe noi înșine ci pe Domnul, și dându-ne seama că primim mila Domnului, să nu ne obosim și nici să nu pierdem răbdarea. „Pentru că nu ne predicăm pe noi înșine ci pe Isus Christos Domnul, iar pe noi înșine slujitorii voștri prin Isus.” 2 Corinteni 4:5, 6.

¹⁷În această legătură și ca o continuare a argumentului său, apostolul Pavel spune: „Avem însă comoara aceasta în vase de lut, pentru ca covârșirea puterii să fie a lui Dumnezeu și nu venind dela noi.” (2 Corinteni 4:7) În Volumul 6 (romănesc) pagina 73, § 1 spune:

¹⁸„Opera prezentă a acestor creaturi noi, după cum am arătat, este dublă. Conceperea lor cu spiritul sfânt îi constituie preoți; însă numai mințile lor sunt concepute, cum spune apostolul: „Avem comoara aceasta în vase de lut, pentru ca covârșirea puterii să fie a lui Dumnezeu, și nu ca venind dela noi.” (2 Corinteni 4:7) Mîntea sau voința nouă concepută este tot ceea ce reprezintă realmente noua făptură, și tot ceea ce o va reprezenta și pe viitor până la învierea dinții. Atunci, această nouă voință dezvoltată în caracter, va căpăta un trup ceresc,” etc.

¹⁹Dacă argumentul premergător este o tălmăcire corectă a cuvintelor apostolului, atunci noua creatură nu e decât ceva înăuntrul unui așa numit vas. Și nu e tocmai aceasta greșala care duce la încurcătura creștinătatea prin aceea, că a învățat și învățat, că omul are înăuntrul său un suflet care nu poate să moară? Orice creatură trebuie să aibă un oarecare fel de minte, dar nu mintea este creatura. Apostolul spune clar: „Dacă este cineva în Christos, este creatură nouă” și nu aceea că numai mintea sa este concepută. Creatura nouă se compune din minte, voință și inimă, împreună cu corpul sau organismul omenească, toate patru devotate Domnului constituie creatura nouă în Christos.

²¹Această creatură, care e încă pe pământ, are o lucrare de înfăptuit. Trebuie să ținem minte că în 2 Corinteni 4:7 apostolul vorbește despre slujba creațiunii noi. A spune că el vorbea despre creatura nouă înăuntrul unui vas pământesc, ar fi un argument străin de cuvintele sale. Ceea ce el vrea să spună se referă la aceea, că Dumnezeu a încredințat creațiunii noi o slujbă, care slujbă constituie o însărcinare pentru înfăptuirea unor anumite lucruri, iar această însărcinare este un tezaur de mare preț, un lucru de valoare, și de fapt cel mai important lucru ce o creatură îl poate avea. Domnul a încredințat acest lucru de valoare, adică slujba noului legământ, acestei creațiunii noi. Înăsărcinarea cuprinde sau înseamnă paza și slujirea intereselor împărăției Domnului. În parabolele Domnului acest lucru de valoare este reprezentat prin ta-

lanții incredințați membrilor corpului lui Christos.

²¹Până este pe pământ, necesarmente, creatura nouă trebuie să aibă un organism pământesc; de aceea tesaurul acestei însărcinări sau slujbe a împăcării este dat ei până încă se află în acest vas de lut, pentru ca mândria puterii să fie a lui Dumnezeu și nu a omului. Aceasta este aceea însărcinare despre care vorbește profetul Isaia la 61:1, 2. Spunând că acest tesaur sau însărcinare, sau slujbă, se află într'un vas pământesc apostolul arată și motivul pentru ce, și anume „pentru ca covârșirea puterii să fie a lui Dumnezeu și nu venind dela noi.” El voia ca acei care îl auziau să nu creadă că vestea mântuirii pe care el o predica ar fi o veste a sa; ca și când ar zice: priviți ce veste minunată am să vă spun eu și cum prin ascultând vestea mea aveți să fiți mântuiți. Dimpotrivă dorința sa era să deie toată cinstea lui Dumnezeu și să arate oamenilor că planul pentru mântuirea lor este dela Dumnezeu.

²²Diavolul, folosindu-se de slăbiciunile omului, a băgat în capul unora gândul că, ca slujitori ai lui Dumnezeu, ei sunt minune de înțelepți și de aceea trebuie să fie cinstiți și onorați, pentru că spun oamenilor cum au să fie ei mântuiți. Unii ca aceștia nu voiesc pe Domnul ci mărirea în legătură cu el, și de aceea cad. Această scriptură a fost foarte rău înțeleasă. E destul de clar ceea ce spune apostolul, că unul care este în Christos este creatură nouă; că această creatură constă din mente, voință, inimă și organism; că acest tesaur sau lucru de valoare pe care îl are noua creațiune este însărcinarea sau slujba care i-a dat-o Domnul; că acela care a primit această însărcinare este un vas slab pământesc; că Domnul a rânduit astfel, că la urma urmei nimeni să nu se poată mândri despre ceea ce a făcut, și toți să observe că puterea de biruință sau de muncă vine dela Dumnezeu.

²³Asemenea altor slujbași ai Domnului, atâta vreme cât a fost în carne, Pavel era slab și totodată tinta de atac a Diavolului. Dar asemenea altor slujbași credincioși, pas cu pas, el a mers înainte. „Totdeauna purtând pretutindeni în corpul nostru moartea lui Isus, ca și viața lui Isus să fie arătată în corpul nostru... De aceea nu pierdem răbdarea, ci și dacă omul nostru din afară este prăpădit, cel dinlăuntru al nostru este înnoit din zi în zi.”—2 Corinteni 4:10, 16.

²⁴Nu este decât o singură creatură. Omul din afară este ceea ce îl văd alții, iar omul dinlăuntru

este ceea ce vede Dumnezeu, amândoi formând creatura. În timp ce creatura își pune viața, organismul ei moare în lujba aceasta zi de zi; iar mintea sa este transformată și crește din ce în ce în asemănarea Domnului.

²⁵Continuându-și argumentul, apostolul spune: „Și pentru toți a murit, ca cei vii să nu mai viețuiască pentru ei înșiși, ci pentru cel care a murit și a înviat pentru dânsii.” (2 Corinteni 5:15) Unul care a ajuns în Christos este creatură nouă, este o parte din Christos; și pentru dânsul toate au devenit noi. El nu mai este o parte a organizațiunii diavolului, căruia să-i slujască; ci deoarece a devenit creatură nouă el are acum o nouă însărcinare, o nouă slujbă ca sol al lui Christos. Ca atare el primește incredințarea slujbei de împăcare.

²⁶Ca dovadă că acesta este gândul apostolului el mai spune: „Iar toate sunt dela Dumnezeu, care ne-a împăcat sieși prin Isus Christos și ne-a dat însărcinarea împăcării; pentru că Dumnezeu era împăcând lumea sieși prin Christos, netrecându-le în socoteală greșelile lor, și având pus în noi cuvântul împăcării. Deci pentru Christos suntem soli ca și cum Dumnezeu vă îndeamnă prin noi, vă și rugăm pentru Christos, împăcați-vă cu Dumnezeu. Căci pe cel care n'a cunoscut păcat, l'a făcut pentru noi păcat, ca să fim noi îndreptățire dela Dumnezeu printr'insul.”—2 Corinteni 5:18-20.

²⁷În versetele acestea citate pe urmă, Pavel arată că toate provin dela Dumnezeu; că el ne-a împăcat sieși prin Isus Christos, și pentru că suntem în Christos ne-a incredințat și serviciul sau slujba împăcării; că Dumnezeu își împacă lumea sieși prin Christos; că deoarece suntem în Christos ca creaturi noi suntem totodată soli pentru Christos, care este capul creaturii noi, și ca atari avem o slujbă importantă.

DATORINȚELE PREZENTE

²⁸Care este dar scopul alegerii creațiunii noi și lăsarea unor membri ai ei încă un timp oarecare pe pământ? Este aceasta numai pentru ca ei să crească tot mai mult în asemănarea Domnului Isus? Bineînțeles, că și acesta este unul din scopurile pentru care unii sunt încă pe pământ; dar aceasta se întâmplă numai drept rezultat al unei alte activități ca slujbași ai Domnului. Pentru a ajunge la acel rezultat ei trebuie să facă ceea ce a făcut Isus când era pe pământ. Cerul este locul fericirii veșnice pentru cel credincios.

dar nimeni nu va ajunge acolo decât făcându-și cursul așa cum prescrie Cuvântul aceluia, care e stăpânul acestui curs. Aceasta înseamnă că unul trebuie să alerge după regulile pe care Domnul le-a stabilit pentru alergători. (2 Timotei 2:5) Legile sau regulamentele de acțiune, de care trebuie să fie guvernată creațiunea nouă cer imperios activitate și slujbă până sunt încă pe pământ. Lor li-s'a incredințat slujba împăcării, fiind însărcinați cu o lucrare pe care ei trebuie să o înfăptuiască cu bucurie și voință liberă. Acei care vor face asta, dovedesc că au spiritul Domnului, făcând ceea ce a făcut el până era pe pământ.

²⁹Israelul după trup, care odată era poporul tipic al lui Dumnezeu, fu alungat. Noua creațiune, care este poporul antitipic al lui Dumnezeu, formează astăzi preoțimea împărătească și a devenit poporul lui Dumnezeu. Pentru ce i-a chemat Dumnezeu pe aceștia dela întuneric și i-a făcut poporul său? „Pentru ce să vestiți afară virtuțile celui care v'a chemat dela întuneric la lumina lui cea minunată.“ (1 Petru 2:9) Ei nu sunt chemați să arate mărirea lor, sau a altor oameni. Aceasta e o lecțiune pe care credincioșii o învață numai cu mare greutate.

³⁰Toți membrii creațiunii noi, făcând parte din Christos, sunt în armata sa, sub comanda sa și trebuie să conflueze cu dânsul la slujba împăcării, prescrisă de însărcinarea dumnezească. Acesta e argumentul apostolului când el continuă să tâlmăcească acest subiect: „Fiind dar împreună lucrători cu Christos vă și îndemnăm ca să nu primiți în desert darul lui Dumnezeu. Căci zice: în timp plăcut te-am ascultat și în zi de mântuire te-am ajutat: iată acum timp bine plăcut, iată acum zi de mântuire. Ne dând întru nimic nici o sminteală, ca să nu fie defăimată însărcinarea noastră.“—2 Corinteni 6:1-3.

³¹Mai departe apostolul arată trebuința, că acești slujitori să se curățească pe sine de toată murdăria minții și a cărnii și să se devoteze cu totul Domnului și cauzei sale. El arată datoria membrilor creațiunii noi de a se deosebi cu totul de orice ce aparține organizațiunii dușmanului, diavolul și să servească Domnului cu un singur scop. „Serv aceluia sunteți cărui îi serviți, și deoarece ei sunt aleșii sau solii, sau slujitorii Domnului, ei trebuie să-i servească lui pentru a fi plăcuți înaintea sa.

(³²Mai departe, se va observa că versetul 2 din capitolul 6 este o citație din profetia lui Isaia

49:8, care profetie arată, că această însărcinare se aplică noiei creațiunii în timp ce se află încă pe pământ. Profetia spune: „Așa zice Iehova: în timpul îndurării te-am ascultat, și în ziua mântuirii te-am ajutat, și te voi păzi, și te voi da de legământ poporului: ca să reîntocmești țara, și să faci să moștenească moștenirile pustii-te; ca să zici celor închiși: eșiți: celor din întuneric, arătați-vă. Vor paște pe lângă căi, și pășunile lor vor fi pe toate înălțimile.“—Isaia 49:8, 9.

³³Această profetie arată că noua creațiune a fost aleasă de Domnul pentru înfăptuirea unui lucru anume, și printre altele, însărcinarea aceasta cuprinde vestirea stabilirii pe pământ a unei stăpâniri dumnezești, precum și să ducă vestea și să mângăie pe aceia care stau în robie, invitându-i să iasă din întuneric și să se arate înaintea lui Dumnezeu. Pentru înfăptuirea acestei însărcinări Domnul a pus în mâna poporului său radio, mijloacele de tipărire și alte lucruri prin care solii săi să iasă și să îndeplinească lucrarea incredințată lor.

MĂRIREA SERVICIULUI

(³⁴Domnul apare în templul său, și numărul servitor devine mai mic; cu toate acestea lucrul crește. Înainte de venirea sa în templu, interesele împărăției sale, reprezentate prin parabola minelor, au fost incredințate servitor săi în mod colectiv; iar suma sau cantitatea de interese incredințate fiecăruia în parte sunt reprezentate prin talanți. Talanții reprezintă toată averea sa la olaltă, toate interesele împărăției sale. Măsura de spinit pe care o are fiecare dela Domnul, hotărăște suma de interese ale împărăției, pe cări Domnul le incredințează, fiecăruia în parte.

(³⁵Când Domnul pune pe servii săi la examen, el află pe unii credincioși și pe alții necredincioși. El dă ordin să se ia din mâna celui necredincios toți talanții care se găsesc la dânsul, adică toate interesele împărăției pe care le reprezintă și să se deie celor credincioși. După aceasta, adecă după venirea Domnului în templu, toate interesele împărăției Domnului se incredințează numai celor credincioși. Pentru a rămânea în clasa aceasta trebuie să rămâi și să continui credincios. Dacă careva se schimbă, el cade și este eliminat din serviciu. Clasa se compune numai din „servul credincios și cuminte.“—Matei 24:45.

³⁶Pentru a se dovedi în urmă credincioși și a

ajunge la răsplata făgăduită, aceștia trebuie să continue așa îndeplini datorită puse asupra lor cu credincioșie și cu voie bună. Ei trebuie să servească Domnului, iar servirea aceasta nu înseamnă a ne gândi totdeauna cum va fi atunci când vom pleca de pe acest pământ și vom ajunge la locul de repaus în cer. Cuvântul slugă este sinonim cu *munca*. Nimeni nu angajează slugi decât atunci când are pentru ei un anumit lucru. Faptul că Biblia ne arată că suntem slujitori ai lui Dumnezeu și ni s'a încredințat o slujbă, înseamnă că Dumnezeu are un lucru pentru noi. Creațiunea nouă este un lucru de artă sau meșteșug a lui Dumnezeu, și creată spre lucruri bune, care lucruri trebuiesc îndeplinite. (Efeseni 2:10) Aceștia sunt puși în această lucrare bună și să desăvârșese, continuând a o îndeplini. (Evrei 12:21) „Pentru că suntem făptura lui, făcând fiind în Christos Isus spre fapte bune, pe care mai înainte le-a gătit Dumnezeu ca să umblăm într'însele.”—Efeseni 2:10.

Dumnezeu este marele măiestru. Însărcinarea pe care el o dă conducătorilor sau slujbașilor, prevede ca ei să vestească virtuțile și măritia prin aceea că spun, că el este Dumnezeu și că a sosit ziua când el vrea să-și facă numele său mare pe pământ. (Isaia 61:1, 2) El le zice: „Voi sunteți martorii mei, că eu sunt Dumnezeu.” (Isaia 45:10, 12) E clar însă că numai aceia care fac parte din Noua Creațiune, și care se încred din toate puterile în Domnul, vor face această lucrare. Ei își găsesse o plăcere deosebită făcând-o. Ei sunt slujbașii sau solii Domnului, și sunt „cuminți” pentru că și-au ales partea lor cu Domnul și umblă pe calea sa. Trebuie însă să rămână în această atitudine până la sfârșit.

³⁸Ca slujitori ai Domnului ei sunt bajocuriți și insultați de dușmani și agențiile sale. Dar puterea lor este în Domnul. În virtutea acestei puteri ei s'au hotărât să meargă înainte. Profetul lui Dumnezeu rostește simțemintele inimei lor: „Iehova, Dumnezeu, mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu cum să vorbesc cuvântul la timp către cel obosit; îmi deșteaptă în toată dimineața, îmi deșteaptă urechea, ca să ascult, ca un discipol, învățătura lui... Iehova Domnul m'a ajutat; de aceea nu m'am rușinat; de aceea făcutu-mi-am față ca pe o cremene, și știu, că nu mă voi rușina.” (Isaia 50:4, 7) Nu încapă nici o îndoială că această profecie să refera la Isus când era pe pământ, dar acum se referă acelor care formează membrii corpului său.

³⁹Acești membrii ai creațiunii noi sunt astăzi mult onorați prin aceea că au primit favoarea lui Dumnezeu de a fi martorii săi. Ei își dau seama că au primit dela dânsul însărcinarea ca să facă lucrul său. Ei au această comoară, adică slujba împăcării, într'un vas de lut; și știind că puterea lor vine dela Domnul, onoarea pe care au primit-o nu-i orbește ca să nu vadă ceea ce este de făcut. Ei știu că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, și picioarele lor stau pe loc sigur atâta vreme cât ei umblă în calea pe care a umblat Christos. Psalmistul spune despre cântăreț: „Cu tine alerg asupra mulțimii, cu Dumnezeul meu sar peste zid. Desăvârșită este calea lui Dumnezeu; curat este cuvântul lui Iehova, scut este el pentru toți, care se încred într'însul. Căci cine este Dumnezeu, afară de Iehova? Și cine este stâncă, afară de Dumnezeul nostru? Dumnezeu, cel ce mă încinge cu putere, desăvârșită face calea mea. El picioarele mele ca ale cerbilor le tacu, și pe înălțimile mele m'a pus.” Psalmu 18:30-34.

⁴⁰Cerbul este o creatură iute de picioare. El se urcă pe cele mai costige și mai stâncoase piscuri ale unui munte, privind în prăpastie calm și sărind nu se confuză. Aceasta ilustrează pe creștinul adevărat și credincios. El vede cum este înălțat și onorat de Domnul prin faptul ca e făcut unul dintre solii și martorii săi. Totuși aceasta nu face să-și piardă cumpătul și să se prăvală în prăpastie, căci se încrede în Dumnezeu și nu în om. Dela înălțimea poziției sale el privește asupra elementelor de pe pământ, care se războiesc între olaltă și pregătesc drumul pentru forțele Diavolului, care se vor distruge în marea luptă a Armagedonului. El este calm, încrezător și liniștit și picioarele sale sunt statornice și sigure, asemenea picioarelor unui cerb. El își dă seama că toate acestea lucruri de valoare pe care le-a primit le are într'un vas pământesc, dar știe că are ajutor dela Domnul și stă sub scutul Dumnezeului Celui Preainalt.

⁴¹Acești slujbași credincioși trebuie să meargă și să spună popoarelor și națiunilor pământului vestea bună despre sosirea Regelui și înfrântarea împărăției sale. (Matei 24:14) Ei fac aceasta din dragoste și nu de frică. (1 Ioan 4:7) Dumnezeu le vorbește și prin profetul său îi asigură și îmbărbătează: „Iacă servul meu, pe care-l sprijin; alesul meu, întru care binevoiesc sufletul meu; pus-am spiritul meu peste dânsul, va răspândi dreptul între națiuni... Eu Iehova chematu-

te-am spre mântuire, și voi sprijini mâna ta; te voi păstra, și te voi face legământ poporului, lumină națiunilor; ca să deschizi ochii celor orbi, ca să scoti din închisoare pe cei legați, pe cei ce sîd în întunericul din prinosare." Isaia 42:1, 6, 7.

VEDERE DESPRE VIITOR

⁴²Dumnezeu cheamă pe membrii creațiunii noi să obțină mărirea lui Isus Christos, capul acestei creațiuni. (2 Tesaloniceni 2:14) Obținerea acestei măriți atîrnă de credințoșia lor pe care o vor desvolta în legătură cu datornițele și obligațiunile prezente. Isus le spune: „Fii credințoși pînă la moarte, și-ți voi da cuana vieții.” (Apocalips 2:10) „Celui care va învinge îi voi da să șadă cu mine pe tronul meu, după cum și eu am învins, și am șezut cu Tatăl meu pe tronul său.” (Apocalips 3:21) Creațiunii noi „este seminția făgăduinții” pe care Dumnezeu a făcut-o cu multă vreme înaintea lui Abraham. (Facere 12:3; Galateni 3:16, 27-29) Această seminție sau creațiune nouă va fi unaltă pe care Domnul o va întrebuița pentru întoarcerea oamenilor de pe pămînt la dînsul și împărtășirea binecuvîntărilor hotărîte pentru ei.

⁴³A sosit sfârșitul lumii, și îndată ce s'a dat mărturia cu privire la aceasta, Dumnezeu va nimici organizațiunea Diavolului printr'un timp de strîmtoare asemenea căruia n'a fost de cînd există lumea. Acest timp de strîmtoare va fi o demonstrațiune a puterii lui Dumnezeu, care îl va pune în mîntea oamenilor odată pentru totdeauna. Dumnezeu și-a așezat acum Regele pe tronul său, și ordonă tuturor stăpînitorilor de pe pămînt să-l asculte și să i-se supună. Vestea aceasta trebuie să fie răspîndită de către martorii lui Dumnezeu, care formează pe membrii creațiunii noi. El zice Fiului său: „Cere dela mine, și-ți voi da popoarele drept moștenire, și marginile pămîntului drept stăpînire.” (Psalm 2:9) Membrii creațiunii noi vor fi comoștenitorii acestei moșteniri. „Spiritul însuși mărturisește împreună cu spiritul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu. Iar dacā suntem fii, și moștenitori suntem, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Christos, dacā într'adevăr suferim împreună cu dînsul ca să și fim mîntiți împreună cu el.” -Romani 8:16, 17.

⁴⁴În cursul domniei lui Christos va progresa lucrarea de regenerare a rasei omenești. În timpul acela popoarele pămîntului vor avea ocaziu-

nea să primească beneficiile pretului de răscumpărare prin mijlocirea legămîntului nou. Toate popoarele pămîntului vor deveni poporul lui Dumnezeu, reprezentat prin poporul tipic al lui Dumnezeu. Isus a vorbit despre accia cari au fost urmașii săi credințoși și le-a spus care are să fie lucrarea lor în cursul regenerării omnirii. El a zis: „Adevăr zic vouă, că voi care mi-ați urmat mie la naștere din nou, cînd Fiul Omului va fi șezut pe tronul mării sale, veți șede și voi pe douăsprezece tronuri judecînd pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” -Matei 19:28.

⁴⁵Adunînd la olaltă cele zise pînă aci, vedem că fiecare, care este în Christos, este creatură nouă. Mai departe cā lui Christos, Capului și corpului, s'a incredințat slujba împăcării: că cel care dă această însărcinare sau autoritate este Dumnezeu: că el care alege pe membrii acestui corp dintre cei păcătoși este Dumnezeu: că aceștia, îndreptați, concepuți și unși în Christos, sunt așezați cu dînsul în starea cerească: că pînă sunt în carne au o operă mare de indeplinit, și apoi una și mai mare în cursul veacului milenar, noua creațiune va constitui preoția împărătească, închipuită de Melchisedek, și va sluji lui Dumnezeu pentru a duce la îndeplinire scopurile și planurile ce le are pentru toate veacurile ce au să vină.

⁴⁶Cu privire la aceasta apostolul spune: „Și ne-a învial împreună și ne-a așezat împreună în cer cu Christos Isus, pentru ca să arate în veacurile ce vin bogăția peste măsură a darului său prin bunătatea asupra noastră în Christos Isus.” (Efeseni 2:6, 7) Este acum privilegiul nostru să punem o mai mare atențiune la Isus Christos, trimisul lui Dumnezeu și arhierul mărturisirii noastre: și fericiți suntem dacā ne vom strădui a-l cunoaște mai de aproape și a-l urma în pașii săi.

INTREBĂRI BEREANE

Ce se întlege în Scriptură prin cuvîntul „slujbă și slujbaș?” Care este scopul lui Dumnezeu în alegerea creațiunii noi? Care a fost greșala care a predominat în această privință? § 1-4.

Pentru ce a avut Isus o perioadă de slujbă înainte de a muri pe cruce? Avea nevoie plățirea pretului de răscumpărare de această slujbă? Mai are Dumnezeu și alți slujbași pe pămînt, din ce constă slujba lor? § 5-8.

A încercat Isus, să părăsească pămîntul și să meargă în cer cînd era încă carne? Are creștinul să considere prioritatea ca prima lui chemare pe pămînt? În ce chip a fost mîntea multor creștini întoarsa dela Domnul? § 9-11.

Citește 2 Corinteni 3:5-18 și explică ceea ce vrea să spună apostolul. Cum poate crește un creștin în asemănarea Domnului? § 12-14.

Arată legătura dintre argumentul premergător al apostolului și între ceea ce urmează în capitolul următor, cu deosebire în versetele 1-5, 6. § 15, 16.

Cum era interpretat înainte 2 Corinteni 4:7? Din ce constă noua creație? După ce am examinat argumentul premergător al apostolului, care este aflarea noastră în privința „comorii în vase de lut”? § 17-20.

Care este scopul lui Dumnezeu prin aceea că ne-a dat această comoară până suntem încă în carne? În ce chip a îndus adversarul pe mulți să treacă cu vederea acest punct? Arată pe scurt argumentul mai de sus al apostolului, și cum s'a conformat el acestui argument. § 21-24. Explică 2 Corinteni 5:15, 18-20. § 25-27.

Care este scopul lui Dumnezeu pentru a avea reprezentanți pe pământ, și ce așteaptă el dela fiecare? § 28-31. Ce spune Isaia 49:8, 9 și pentru ce citează apostolul Pavel această profecie în 2 Corinteni 6:2? § 32, 33.

În parabola cu tâlăuții, ce deosebire trebuie să facem între tâlăuți și bunurile stăpânului? Cine constituie pe „sluga cuminte și credincioasă” (Matei 24:45), și pentru ce? Pentru ce spune apostolul că suntem creați „spre lucruri bune”? § 34-37.

Citește și arată la cine se referă Isaia 50:4, 7. În ce chip sunt membrii creației noui onorați și cinstiți acum? Pentru ce sunt picioarele lor zise a fi ca „picioarele cerbilor.” (Psalm 18:34)? § 38-41.

De ce atârnă gloria noastră viitoare? Ce va cuprinde aceea glorie? Arată pe scurt punctele principale considerate în acest articol. § 42-46. W. T. 1-V-'27.

CHEMAREA LUI MOISE

II. MOISE 3:10-15; 4:10-12

„Eu voi fi cu tine.” — II Moise 3:12.

(E)STE evident, că Moise și-a făcut studiile în școlile mai înalte ale Egiptului, și cu un spirit de hărnicie. Dacă el, după cum probabil să pare și-a ales cariera de militar, atunci am putea deduce, că el a făcut aceasta în vederea posibilității, că o astfel de educație i-ar fi de folos; că el a putut vedea atât de departe, singura cale a fost aceea, cum s'ar putea elibera poporul său de sub această putere militară și apăsătoare, a unui conflict înarmat.

Când Moise a fost în etate de 40 de ani, a cugetat, că are acea experiență care l-ar face capabil de a servi poporului său. El s'a coborât la ei spre ai cerceta, „cugetându-se că frații săi îl vor înțelege, că Dumnezeu prin mâna sa îi va elibera (mântui); totuși ei n'au înțeles acest lucru.” (Fapte 7:25) Dar a intervenit un eveniment, care în scurt timp a schimbat drumul vieții sale. El a văzut cum un egiptean a lovit un evreu; un vătaf de clărași a lovit cu zbiejul pe un muncitor-sclav, obosit și istovit de puteri. Moise a omorât pe acest pișicher brutal și l-a îngropat în nisip. Cunoașterea acestui fapt a fost destul ca să-și atragă mânia regelui asupra sa și să-și rupă legătura cu curtea regală, deoarece Faraon și funcționarii săi prin aceasta au știut, că Moise, deși a fost în legătură cu ei atâta timp, totuși în inima sa a fost un evreu, și că nu mai pot avea încredere într'însul, în caz că evreii s'ar răscula.

În ziua următoare Moise văzu doi evrei certându-se, și cu sentimentul său puternic pentru dreptate, care și în acest caz l-a îmboldit, a spus celui vinovat: „Pentru ce bați pe aproapele tău?” (2 Moise 2:13) Omul, întorcându-se către dânsul, i-a zis: „Cine te-a pus pe tine domn și judecător peste noi? Au doară voești să mă ucizi și pe mine, cum ai ucis ieri pe egiptean?” Atunci Moise temându-se, zise: „Cu adevărat acest lucru s'a vădit. El a văzut, că dela oamenii cari apasă pe frații săi în această servitute nu poate aștepta nici o simpatie și nici un ajutor. Faraon a auzit despre ceea ce a făcut Moise, și a căutat să-l omoare, și Moise, care n'a fost în

pericolul vieții sale și a fraților săi, s'a refugiat în pământul Madian unde a rămas patruzeci de ani.

În Ebrei 11:24-26 se spune, că Moise și-a ales mai bine să sufere răul în acelaș timp cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă o plăcere trecătoare a păcatului. Nimic nu este zis că el a locuit în pământul Madian, departe de pământul Goșen. Aceste rapoarte, deși în aparență contradictorii, sunt ușor de ale armoniza, dacă ne cugetăm, că Moise cu poziția sa înaltă în Egipt s'ar fi putut ușor elibera de un eventual reproș, că prin intervenirea sa contra egipteanului ar fi voit să facă ceva contra Egiptului; dar că totuși, precugetând aceasta, el și-a ales mai bine să supoarte urmările procedurii sale în interesul fraților săi, chiar și atunci când tronul Egiptului a fost influențabil.

Moise a aflat lucru și un cămin casnic în casa lui Ietro, marele preot al Madianului, a cărui una dintre fete a luat-o în căsătorie, și acolo a avut un refugiu sigur de 40 de ani. Timpul lung de așteptare la făcut să se gândească, că el s'a greșit în misiunea sa. Dar că el nu a rămas neactiv în cugetul său este evident, deoarece ce când era de optzeci de ani, când Dumnezeu l-a chemat, el a fost activ atât în trup cât și în spirit, și dela acela timp începând a manifestat acele însușiri spirituale și morale, cari l-au ridicat pe culmea cea mai înaltă a istoriei omenesci.

Presupunerea că Moise, în decursul aceluși timp, a scris cartea lui Iov, nu este nerațională, fiindcă această carte descoperă o știință a bogățiilor naturale și a scopurilor lui Dumnezeu, cari nu pot fi descoperite, decât de unul care a fost învățat în toate cunoștințele lumii, și care a primit cunoștințe din observarea descoperirii lui Dumnezeu, care deja a fost dată patriarhilor. Și aceasta este foarte probabil, că Moise în timpul acela a dus cu sine o serie de documente, cari mai târziu au fost cunoscute sub numele de înțâia carte a lui Moise. Refugiul său din Egipt cu siguranță nu a fost atât de grăbit, încât el să fie im-

pedecă de a lua cu sine atari documente și cărți, care au format comoara cunoștinței din ziua sa.

Chemarea lui Moise a venit pe neașteptate. După ce el a adus turmele lui Ietro aproape de muntele, care mai târziu a fost cunoscut ca muntele lui Dumnezeu, el a văzut un rug în flăcări, care totuși nu se mistuia. În timp ce atenționa sa a fost îndreptată spre tufișul arzând și el s'a întors pentru a vedea ce însemnă aceasta, a auzit de două ori numele strigându-se din rug. Flacăra de foc a fost flacăra ingerului lui Dumnezeu, deoarece el „el face pe ingerii săi flăcări de foc.” — Psalm 104:1.

7. În timp ce Moise s'a apropiat de rug i s'a poruncit să stea pe loc și să-și descalce sandalele fiindcă locul era sfânt. Și fiindcă Moise n'a arătat nici un fel de aroganță, probabil că această poruncă n'a fost o lecțiune pentru umilință și deci a fost cu greu de a se considera ca o admoniere, dar a fost mai mult o indicație, că Dumnezeu însuși a fost reprezentat printr'un inger, într'un mod cu totul deosebit, care a vorbit lui Moise. Acest prilej să nu servească numai de a da lui Moise o veste de inger; el trebuie să se înțeleagă, că însuși Dumnezeu a întreprins acest lucru. Mai înainte ar fi putut sugera, că el însuși trebuie să înceapă mântuirea lui Israel, dar atunci el n'a avut nici o însărcinare de la Dumnezeu. Acum venise chemarea lui în așa chip, ca el să recunoască, că el a fost servul lui Dumnezeu sub cărmuirea lui Dumnezeu.

8. Dumnezeu a vorbit, și Moise și-a acoperit fața sa. Dumnezeu i-a zis, că el a auzit strigarea poporului său și cunoaște întristarea sa; că a venit să-i elibereze de sub violența Egiptului și să-i aducă în pământul care a fost făgăduit părinților săi. Dumnezeu a fost decis să trimită pe Moise la Faraon, ca el să scoată pe israeliți din Egipt. El a zis: „Și acum vino, ca să te trimit la Faraon, să scoți pe poporul meu, pe fiii lui Israel, din Egipt.” (2 Moise 3:10) Dar Moise n'a dorit să fie trimis și a zis: „Cine sunt eu, ca să merg la Faraon și să scot pe fiii lui Israel din Egipt?” (2 Moise 3:11) Atunci Dumnezeu l-a asigurat, zicându-i: „Eu voi fi cu tine.” Dumnezeu i-a mai dat și un semn (care a fost numai o asigurare, ca opera sa să fie îndeplinită), zicându-i: „După ce vei fi scos pe poporul meu din Egipt, vă veți închina lui Dumnezeu pe muntele acesta.” — 2 Moise Moise 3:12.

9. Acest fapt trebuie că i-a apărut lui Moise ca un semn ciudat, căci de ce, în timp ce Israel ieșind din Egipt și călătorind spre Canaan, deodată să se aplece pe muntele Horeb, și încă pe partea sudică a peninsulei Sinai? Moise a început să pună întrebări. El a zis: „Iacă mă voi duce la fiii lui Israel, și le voi zice: Dumnezeuul părinților voștri m'a trimis pe mine la voi, și de-mi vor zice mie, care este numele lui? ce să le răspund?” (2 Moise 3:13) Aceasta pare să însemne, că Moise a știut, că israeliții în intervalul de 215 ani, de când Dumnezeu le-a vorbit prima dată, și-au pierdut contactul cu legământul, pe care Dumnezeu l-a făcut cu părinții lor, și au fost căzuți și în idolatrie. Ca repetare, Dumnezeu i-a dat lui — pentru Israel — numele Iehova, care însemnă: „Eu

sunt, cel ce sunt” de regulă însemnând „indestulare în toate și existând prin sine”, dar care probabil mai bine ar fi tradus: „Eu voi fi acela, care voi fi.” Și Dumnezeu mai adăose: „Acesta este numele meu în etern, și acesta este amintirea mea pentru toate generațiile.” — 2 Moise 3:15.

10. Lui Moise i s'a spus să meargă să adune pe bătrânii lui Israel, și să le spună despre însărcinarea sa și atunci să meargă cu ei la Faraon și să spună: „Domnul Dumnezeuul Hebreilor ne-a chemat pe noi, te rugăm dară, lasă-ne acum să mergem cale de trei zile în pustii, ca să jertfim Dumnezeului nostru.” (2 Moise 3:18) Dumnezeu i-a spus lui Moise, că regele Egiptului nu-i va lăsa să plece, decât numai silit de mână tare, însă el va întinde mâna sa și va bate Egiptul prin toate minunile sale care le va face în mijlocul lor, iar după aceea îi va lăsa să meargă, și încă încărcăți cu aur și argint, și cu toate cele trebuincioase vieții, încât Egiptul va rămânea răpit de bogățiile sale.

11. Moise a mai obiectat încă, zicând că poporul nu va crede, că Iehova i s'a arătat lui. Pentru a-i ajuta, Dumnezeu a mai dat lui Moise două semne. El i-a zis lui Moise să-și arunce toiagul ce-l are în mână, pe pământ, Toiagul s'a prefăcut într'un șarpe și Moise s'a speriat sărind repede înapoi. Dumnezeu i-a zis să prindă șarpele de coadă și șarpele deveni iară toiag în mâna lui Moise. Acum Domnul i-a zis să-și bage mâna în sân. El a băgat-o și când a scos-o a fost albă de lepră ca zăpada. Apoi i s'a zis să bage mâna din nou în sân; atunci a scos-o și ea a fost curată ca și cealaltă carne a sa. Dumnezeu i-a dat lui Moise apoi un alt semn, care trebuia să se efectueze imediat ce el ajunge în Egipt.

12. Moise încă tot mai avea obiecțiuni: „Rogu-mă, Doamne, că eu nu sunt bărbat ușor la vorbire, nici am fost odată mai înainte, nici chiar de când vorbești tu cu servul tău, ci sunt greu la vorbă și greu la limbă.” (2 Moise 4:10) Iehova i-a poruncit să meargă, și i-a zis, că el va fi cu gura sa și-l va învăța ce trebuie să vorbească: nu prin elocvența (cuvântare măiestră) omenească va fi mântuit poporul, ci prin cuvântul lui Dumnezeu. Moise totuși n'a aprobat aceasta cu bucurie, ci a spus: „Rogu-mă Doamne, trimite pe acela ce ai să trimiți.” (2 Moise 4:13) Iehova s'a mâniat și i-a zis lui Moise, că frațele său Aron, care poate vorbi bine, îl va întâmpina și se va bucura din toată inima. Vorbește dară cu dânsul, și pune cuvinte în gura lui; și eu voi fi cu gura ta și cu gura lui, și vă voi învăța cece aveți să faceți. Și el va vorbi în locul tău către popor, și el va fi în loc de gura ta, și tu-i vei fi lui în loc de Dumnezeu. Și lu ia toiagul acesta în mâna ta, cu care ai să faci semne.” — 2 Moise 4:14-17.

13. Moise a plecat spre Egipt, luându-și cu sine femea și copiii; dar el a avut de învățat încă multe lecțiuni. Pe drum, într'o ospătărie, a ajuns în pericol de moarte din partea Domnului, probabil prin o boală serioasă. Copilul său încă nu era tăiat împrejur, și aceasta a dat naștere unei certe între el și soția sa. Septora însăși a circumcis copilul, sigilând prin sângele copilului legătura ei cu Moise. (2 Moise 4:25, 26)

Astfel s'a întâmplat, că prin îndelunga răbdare din partea lui Dumnezeu, acest om care îndeosebi a fost apt pentru această însărcinare, a fost adus la serviciul său.

¹⁴Aaron, trimis de Dumnezeu, a întâmpinat pe Moise în drum, și când au fost în Egipt, ei s'au întâlnit cu bătrânii lui Israel. Semnele, cari le-a dat Dumnezeu, au fost efectuate și poporul a crezut. Săsiind timpul de eliberare, ei s'au rugat. Bătrânii lui Israel nu se părea să fi avut vre'un entuziasm pentru misiunea lui Moise, și ei nu apar nici în raportul despre vizita lor la Faraon. (2 Moise 3:18; 5:1) Faraon a întâmpinat cererea lui Dumnezeu prin Moise, ca să lase pe poporul Israelit dela serviciul de clăcaș pentru a sărbători lui Iehova trei zile în pustiu, cu răspunsul îngâmfat: „Cine este Dumnezeu de a cărui poruncă am să ascult eu?” (2 Moise 5:2) Aprins de mânie a respins pe servii lui Dumnezeu din prezența sa și a poruncit să se pună pe popor greutate și mai apăsătoare; ei au trebuit acum să facă același număr de cărămizi mai departe dar afară de aceasta ei au mai trebuit să-și adune singuri paele pentru cărămizi.

¹⁵O neîndeplinire a acestor porunci a adus zbiciul pe spatele mai marilor lui Israel, o tratare care i-a făcut să ceară ajutorul direct dela Faraon și lăsând pe Moise și Aaron cu totul în desconsiderare, ei au întrebat pe rege, pentru ce tratează el atât de aspru pe servii lui. Evident ei au voit să continue opera lor mai departe, ca și pân' atunci, înainte de ce apăruse Moise. Acești conducători a evreilor, s'au

compătimit pe sine cu mult mai mult decât pe popor. Ei au primit un aspru răspuns, dela Faraon, și când ei, parăsiind palatul, au întâlnit pe Moise și Aaron, și-au vărsat amărăciunea inimii lor asupra acestora. Moise și a pus mâna înaintea lui Iehova. Examenul său a fost depim, și hotărîrea lui Dumnezeu a fost servită. Dumnezeu a clarificat drumul pentru el. E clar ca mai mari și bătrâni lui Israel, n'au avut nici o parte în opera eliberării; ei au fost numai o piedică pentru Moise.

¹⁶Dumnezeu s'a manifestat mai departe și și-a arătat clar danul său și atunci el a mers mai departe dând lui Moise cât și lui Aaron o însărcinare, ca ei să trateze cu Faraon pentru scoaterea fiilor lui Israel din Egipt. A fost o poruncă formală și timpul a fost sosit pentru lucrarea lui Dumnezeu. (2 Moise 6:13.)

INTREBĂRI BEREANE

Pentru ce și-a ales Moise când era în Egipt cariera militară? Ce l-a determinat să emigreze la Madian? § 1-3. Cât timp a locuit el acolo? Explică Ebrei 11:24-26. Ce operă însemnată a făcut Moise în Madian? § 4-6.

Cum a venit chemarea lui Dumnezeu lui Moise, și cum s'a purtat el față de aceasta? § 7-9.

ce întrebare a pus el lui Dumnezeu, și pentru ce? Ce a fost îndrumat să facă, și ce semne i-s'au dat? § 10-12. Ce fel de pretext a mai avut Moise, și cum a fost el considerat? Cum a fost primit Moise de către bătrânii lui Israel? § 13-15.

Ce s'a întâmplat când s'a prezentat Moise și Aaron în fața lui Faraon? § 16, 17. W. T. 1-VII-'26.

P A Ș T E L E

II. MOISE 12:1, 2; 21-28.

„Căci și Paștele nostru Christos înjunghiat fu.”—I Corint. 5:7.

CÂND timpul lui Dumnezeu a fost sosit, ca Moise să intre în conflict cu Faraon, el a împuternicit din nou pe Moise, repetând și în Egipt, aceea ce i-a vorbit pe muntele Horeb. Acum însă lui Moise i-a fost dată însărcinarea de-a duce vestea lui Dumnezeu lui Faraon și pe copiii lui Israel în pământul promisiunii. Încă odată a mai obiectat Moise. El a zis: „Iacă, eu sunt greu la cuvânt, cum dară Faraon mă va asculta?” (2 Moise 6:30) Dumnezeu i-a spus acum lui Moise ceace intenționează a face, planul său cu pretențiunile sale față de Faraon; Moise a mai fost instruit și despre ce parte are Aaron de dus la îndeplinire în însărcinarea sa.

¹Când Moise și Aaron și-au adus pretențiunile raționale înaintea lui Faraon, pentru a lăsa pe poporul lui Israel să călătorească în depărtare de trei zile de Egipt în pustiu, ca să jerească Dumnezeul lor, el a cerut dela ei o arătare de putere supranaturală, pentru a dovedi că ei sunt trimiși de Dumnezeu. Atunci a aruncat Aaron toiagul lui Moise jos, după cum a fost instruit înainte, și el s'a prefăcut în șarpe. Când aceasta s'a făcut înaintea lui Faraon, au aruncat și magii săi toiagele lor jos, cari asemenea s'au prefăcut în șerpi, dar toiagul lui Aaron a înghițit pe

ale lor. Faraon a refuzat să asculte, întocmai cum a spus Dumnezeu.—2 Moise 7:13.

²Apoi a început șirul de zece plăgi, cari prin creșterea vehemenței lor încontinuu, au fost menite să zdrobească mândria și spiritul acestui rege neîndurător și amar și să i-se facă cunoscut atât lui cât și Egiptului, că Iehova, Dumnezeul lui Israel, este viul Dumnezeu. Egiptul era atunci cea mai mare putere lumescă, și deaceea Faraon era cel mai mare dominitor al lumii, care însuși era adorat ca Dumnezeu. Pentru a putea pricepe procedura lui Dumnezeu dela timpul acela, este de lipsă a privi asupra suferințelor lui Israel și asupra planului lui Dumnezeu pentru eliberarea lor. Aceasta s'ar fi putut duce ușor la îndeplinire, după cum Moise a amintit lui Faraon. Dumnezeu putea trimite o epidemie, care ar fi distrus pe toți egiptenii. (2 Moise 9:15) Dumnezeu a avut în vedere un mare plan. A devenit necesar, că atât pentru voința sa cât și pentru voința omului, să realizeze acest plan, și eliberarea poporului său i-a dat ocaziunea la aceasta. David a vorbit despre acel timp, că Dumnezeu s'a pogorît în Egipt pentru așa face nume.—2 Samuel 7:23.

³Și aceasta este rațional a crede, că opera, care a

făcut-o Dumnezeu atunci în Egipt, a păstrat pământul de stricăciunea în care a căzut, pentru că Dumnezeu dela potop nu și-a mai arătat puterea sa omenei, afară de atunci când oamenii au clădit turnul Babilonului cu scopul de a se uni și întări contra lui Iehova, și când el, ca să nu treacă orice limită, le-a zdrobit unitatea lor stricată. Dumnezeu și-a arătat bunătatea sa către Egipt prin Iosif; doi oameni n'au avut iubire pentru Dumnezeu și ori ce închinăciune au făcut, ei au făcut-o idolilor. Chiar și poporul ales a căzut în idolatria Egiptului. (Iosua 24:15) Numai puținii dintre ei s'au închinat lui Dumnezeu, așteptând prin credință. Poate că familia în care s'a născut Moise a fost tot atât de mrea în teiul ei în privința aceasta, cum a fost și familia lui Noe la timpul acela. Dacă Dumnezeu nu făcea nimic pentru a se declara viul Dumnezeu, atunci numele său puterea și dreptul său ar fi fost ca nimic între oameni.

"Odată cu descreșterea sau imputinarea cunoștinței și închinăciunea lui Dumnezeu între popoare a venit și o pretenție de autoritate din partea domnitorilor și o întunecată înălțare de sine, care a mers atât de departe, încât ei s'au pretins a fi dumnezei și ca alții și-au permis închinăciunea din partea oamenilor. A fost deci necesar ca Dumnezeu să se facă însuși cunoscut. Cum el a permis, ca poporul său să cădă sub servitutea grea a lui Faraon, tot așa a precegetat să aducă la acel timp pe tronul Egiptului acest om imperios și arogant, care a reprezentat în cea mai deplină măsură lupta inimei omenești contra lui Dumnezeu și care prin aceasta a devenit locuitorul lui Satan, a cărui intenții le-a servit. Faraon a zis: „Cine este Dumnezeu de a cărui voce am eu să ascult?” În timpul conflictului, Moise a spus lui Faraon, că el în deoseb de aceea s'a urcat la acel timp pe tronul Egiptului, pentru ca Dumnezeu să-și arate puterea asupra sa.

"Un alt semn important a acestor mari evenimente, că Dumnezeu, după ce a văzut năcazul poporului său, a zis: „Și m'am pogorît, ca să-i scap din mâna Egiptenilor.” (2 Moise 3:8) Studentului în Biblie îi este cunoscut, că opera, ce a făcut Dumnezeu în Egipt, a fost și o ilustrație, la cecece va face el, când la împlinirea timpului, va pleca cerurile și să va pogori pe pământ pentru a scăpa pe întâi născutul său Israel (atât spiritual cât și cel trupesc) din puterea păcatului și a morții, și tot așa întreagă familia omenească, care sub Domnia lui Christos va primi viață din mâna acestui profet asemenea lui Moise. (Psalm 144:5; 5 Moise 18:5) Nici o nedreptate nu i-s'a făcut lui Faraon prin aceasta; cecece i-a împietrit inima lui Faraon, la tot cazul, a fost abuzul său precegetat față de îndurarea și îndelung răbdarea lui Dumnezeu.

17 Cele dintâi trei plăgi, schimbarea apei în sânge, plaga broaștelor și apoi plaga țânțarilor au fost mai mult o neplăcere decât o pagubă pozitivă. Apoi a doua și a treia plagă au adus dureri trupești și diferite morhuri, atât asupra animalelor cât și asupra oamenilor. Dar cele trei din urmă au venit ca un dezastru peste întreagă țara, afară de pământul Goșen; a fost o mare furtună și grindină, urmată de lăcuste, iar după

aceea de o întunecime, care a fost atât de deasă, că aproape putea fi pipăită.

"Ținuta lui Faraon s'a schimbat în măsura în care plăgile s'au desvoltat. Când a venit prima plagă, el numai „s'a înturnat și a intrat în casa sa.” (2 Moise 7:23) După a doua plagă, a rugat pe Moise ca să depărteze plaga și a zis, că el este de acord cu aceea, ca poporul să încargă pe câțiva ani în pustiu, să jertfească lui Dumnezeu. Moise l-a întrebat când să se roage ca plăgile să încete. Faraon a numit timpul, cu care Moise a fost de acord și Dumnezeu făcu după cuvântul lui Moise. (2 Moise 8:13) Dar Faraon și-a împietrit inima și nu și-a ținut cuvântul.

"După plaga țânțarilor voința lui Faraon a fost ca să permită lui Israel să jertfească în țară. Moise a motivat desul de bine pentru ce nu poate fi aceasta așa, și afară de aceasta Domnul prelinde ca ei să plece. (2 Moise 8:25) Mai târziu, când furtuna și grindina era în tei, Faraon a chemat repede pe Moise la sine, și mărturisind că a păcătuit, a rugat pe Moise ca să se roage pentru el, zicând că după ce va înceta această plagă pustiitoare el va lăsa poporul să plece. (2 Moise 9:27, 28) Moise a mers afară în furtună și a întins mâinele spre Dumnezeu, și tunetul și ploaia de grindină au încetat. Dar Faraon din nou și-a împietrit inima și a păcătuit încă și mai mult.

"Atunci Moise a adus lui Faraon o veste dela Dumnezeu și l-a zis, că în zilele următoare au să vină lăcuste și vor mânca toată iarba ce a mai rămas în țarină. Servii lui Faraon au rugat pe domnitorul îngâmfat să scape Egiptul, iar el a declarat că bărbății ebreilor pot să plece. Dar Moise a susținut că tot Israelul să iasă să sărbătorească lui Dumnezeu. (2 Moise 10:8, 9) După plaga de lăcuste din nou a recunoscut Faraon păcatul său și s'a rugat de iertare, și Moisi din nou a mers să se roage lui Dumnezeu pentru dânsul. — 2 Moise 10:16, 17.

"După marea întunecime, Faraon din nou a voit să lase poporul să plece, dar turmele și cirezile să rămână. Însă Moise a răspuns: „Și chiar și vitele noastre vor merge cu noi, fără să rămână măcar o unghie.” (2 Moise 10:26) Faraon, aprins de mânie, a spus lui Moise: Du-te dela mine și ferește-te să nu vezi fața mea. Moise însă, înainte de a pleca din fața lui Faraon, i-a spus că va mai veni o plagă: și că chiar la miezul nopții vor veni servii săi și se vor pleca înaintea lui Moise și-l vor ruga să plece din Egipt luându-și tot poporul cu sine. „Și”, așa a spus Moise, „după aceasta eu voi ieși”. (2 Moise 11:8) Moise a plecat, iar Faraon a rămas aprins în spiritul său. Dar omul, care a zis, că el este greu la vorbire și care îngrijorat despre aceea că cum să umble el în fața lui Faraon, să imputernicea încontinuu, conform credințioșiei sale față de Dumnezeu. Față de dânsul, Faraon, cu spiritul său arogant și răzimat pe puterea unei împărății puternice, a fost de fapt mic.

"A zecea plagă a urmat după un scurt interval, în care interval Israel a avut timp să se pregătească pentru plecare. Pentru Israel începea o nouă cronologie, și luna în care au intrat deja, trebuia să fie prima lună din an. În ziua a zecea a acelei luni nouă

trebuia să se ia dela fiecare familie câte un miel și în a patrusprezecea zi să se înjunghie. Sângele său trebuia să fie stropit pe uștii uși la fiecare casă a israeliților, și în aceeaș seară trebuiau să fie îmbrăcați gata de drum, și să mănânce mielul fript și cu azime și ierburi amare. În seara aceea ingerul lui Dumnezeu a trecut prin tot Egiptul, și în fiecare casă din țară unde nu era sângele stropit pe uștii uși, cel întâi născut a fost omorât. Incepând dela tronul lui Faraon și până la cel din urmă om din țară au suferit la fel.

¹²Primele plăgi au căzut atât asupra lui Israel cât și asupra egiptenilor, dar mai târziu israeliții au fost cruțați. Cea din urmă trebuia să vină peste întreg Egiptul și israeliții numai atunci puteau fi sculți, dacă ei se vor folosi de mijloacele prescrise. Dacă ei voesc să scape, trebuie să-și arate dorința, și așa în conglăsuire cu metoda lui Dumnezeu să li-se dea libertatea. Sângele mielului a scăpat pe întâinăsescuții lor; dar aici, Dumnezeu a arătat din nou, ca și în grădina Edenului, că păcatul poate fi acoperit numai prin sângele unei jertfe. Ei au rămas mult în urmă, fiindcă mergând după zeii Egiptului au părăsit pe Dumnezeu. (Iona 2:14; Ezekiel 20:10; Ieremia 2:11) Din această cauză au avut lipsă de o împăcare, de o acoperire pentru a putea fi aduși sub îngrijirea lui Dumnezeu.

¹³Această înjunghiere a mielului a fost începutul acelei jertfe, care mai târziu Dumnezeu a întrebunțat-o atât de liber, pentru a arăta poporului său, cum va fi deschis drumul la viață prin mijlocul unui preț de răscumpărare și iertarea păcatelor. Fără vărsare de sânge nu există cale la viață, deoarece fără vărsare de sânge nu s-a pot ierta păcate. (Ebrei 9:32) Mielul a fost un chip al lui Christos, și cei întâi născuți, cari au fost scăpați în noaptea când Israel a părăsit Egiptul, reprezintă pe aceia cari, după moartea lui Christos aplică sângele său pe inimile lor. Dum-

nezeu a eliberat pe Israel; dar prin metoda care a întrebunțat-o a luat vamă dela Israel, deoarece cei întâinăsescuți și scăpați trebuiau să fie deosebiți pentru Dumnezeu, după cum clar și hotărât a fost arătat mai târziu în pustiu. (2 Moise 32:26) Ei au fost deosebiți la serviciul lui Dumnezeu pentru binele fraților, pentru a servi ca preoți și servi și pentru instruirea poporului.

¹⁴Așa și-a pierdut Israel pe cei întâi născuți lui Dumnezeu, până când Egiptul și-a pierdut pe întâi născuții săi în moarte. Aceasta iară este o ilustrație pentru zilele noastre, când Dumnezeu s'a pogorât pentru eliberarea poporului său. El își adună acum pe cei întâi născuți la sine. Dar cei întâi născuți ai lumii, aceia cari au stricat pământul (vezi Apocalipsul 11:18), trebuie să fie nimiciți. Prin intrigile și manoperile lor politice și uneltirea planurilor lor egoiste, în loc să facă pământul „un loc bun de locuit”, ei l-au distrus. Nici o pace nu poate fi în lume până omenirea nu va recunoaște pe Dumnezeu, și întocmai ca Faraon, omenirea nu va face aceasta până când nu va ajunge în cea mai mare mizerie și ticăloșie. Atunci va fi ocaziunea lui Dumnezeu de ai mântui.

INTREBĂRI BEREANE

Când Dumnezeu a repetat însărcinarea lui Moise, ce a răspuns el la aceasta? Ce s'a întâmplat când Faraon a aruncat toiagul lui Moise pe pământ? § 1-2.

Ce plan a avut Dumnezeu la prelungirea operei de eliberare? § 3-6.

Ce au fost cele zece plăgi și în ce grupe pot fi ele împărțite? Cum a fost ținuta lui Faraon față de ele? § 7-11.

Descrie plaga a zecea în amănunțime și cum a fost cruțat Israel de aceasta? § 12-14.

Explică însemnătatea antitipului Paștelor. Cine este ilustrat prin întâinăsescuții Egiptului și cine prin întâi născuții lui Israel? § 15-16.

W. T. 15-VI-'26.

ELIBERAREA LA MAREA ROȘIE

II. MOISE 13:17-22; 14:10-16.

„Tăria mea și cântarea mea este Dumnezeu, și-mi fu mie mântuire.”—II Moise 15:2.

NIMICIREA celor întâinăsescuți a adus pe egipteni la cunoștința că ei nu putură lupta contra lui Iehova: alegerea și nimicirea numai a celor întâinăsescuți a lor a fost o dovadă pozitivă, că această operă nu a fost o întâmplare oarbă. Acum era sigur că Israel trebuia să plece; tot Egiptul voia ca ei să plece din țară, și aceasta pentru totdeauna.—2 Moise 12:31-33.

Israelii au mâncat mielul de Paști, cum le-a fost ordonat, stând, ca pregătiți pentru o călătorie. Moise a fost spus, că la miezul nopții se va auzi o strigare, dar nici Faraon și nici Israel nu au știut în care noapte va veni. Evident, israeliților nu li s'a ordonat înainte de ziua eliberării să mănânce mielul de Paști, stând și gata de plecare; deaceia ei au fost nepregătiți în privința alimentelor pentru călătorie. (2 Moise 12:39) Neconsiderând nașterea unei tulburări nici un israelit n'a avut voe să iasă din casă până dimineața.

¹Dimineața Israel a plecat în grupuri regulate, fără vre-o persoană slabă între dânșii. (2 Moise 11:1, 13:18) Ei și-au luat cu sine turmele și cirezile, și cu dânșii au mers o mulțime de alt popor, „mult popor mixt”, care din anumite motive, a eșit pentru a nu rămânea în această țară blăstămată. (2 Moise 12:28) Suceot a fost cea dintâi țintă a călătoriei lor. În această direcție au fost conduși, ziua de un stâlp de nor, iar noaptea de un stâlp de foc.

²Moise a mai fost îndrumat să conducă poporul către Marea Roșie, nu direct la Canaan. Dumnezeu i-a spus lui Moise cauza nemijlocită pentru aceasta. Spiritul lui Faraon n'a fost slăbit, și Dumnezeu intenționa încă să-și dea onoarea cuvenită numelui său. Dumnezeu a știut, că Faraon va cugeta, că Israel va fi condus rău și el va avea ocaziunea de-ai în-

toarec țara în Egipt, și așa să câștige victorie și onoare contra Dumnezeului lui Israel. O ceată ca a lui Israel nu putea să înainteze repede, și când i s'a spus lui Faraon unde a fost Israel, mediat a mobilizat armata sa și a urmărit pe israeliți. El i-a ajuns când ei erau tăbăriți la Marea Roșie.—2 Moise 14:23.

13Când israeliții au văzut armata lui Faraon i-a cuprins spaima și au strigat către Dumnezeu. Ei s'au întors către Moise și au zis: „Au nu erau morminte în Egipt, de ne-ai scos pe noi să murim în pustiu? De ce ne-ai făcut asta nouă, ca ne-ai scos din Egipt?” (2 Moise 14:11) Și ei au mai adăus: „Au nu era acesta cuvântul, care l-am vorbit către tine în Egipt, zicând: Lasă-ne și vom servi Egiptenilor? Că mai bine era pentru noi ca să servim egiptenilor, decât să murim în pustiu”. (2 Moise 14:12) Loviți de frică și absolut fără vreun sentiment de recunoștință, ei n'au înțeles, că Moise a făcut această operă numai ca un serv a lui Dumnezeu și cu totul desinteresat a lucrat în interesul lor. De aceea putem conchide că strigătul lor către Dumnezeu n'a fost un strigăt care să caute ajutorul său, ci a fost mai mult un strigăt de murmur pentru lipsa în care se aflau.

14Moise a învățat deja, că cu toată dovada, că el a fost trimisul lui Dumnezeu pentru ei, poporul numai foarte puțin era aplecat a-l primi ca atare, ca și cu patruzeci de ani înainte, când el a mers la ei cu credința că-l vor primi ca eliberătorul lor. Acum a vorbit el întocmai ca un tată bun, plin de iubire față de ei, și pentrucă Dumnezeu i-a vorbit lui despre planul lui Faraon, el le-a spus liniștit și plin de mângâere, rugându-i să nu se teamă. El a zis, că Dumnezeu în acea zi le va arăta mântuirea sa, și în ce privește egiptenii pe cari-i văd în acea zi, nu-i vor vedea mai mult. El a mai spus: „Iehova se va lupta pentru voi, voi deei faceți”.—2 Moise 14:14.

15Deși Biblia nu spune aceasta direct, este evident, că Moise s'a întors de către popor, pentru a striga către Dumnezeu, deoarece noi cetim, că Dumnezeu i-a zis lui: „Ce strigi către mine? Zi fiilor lui Israel, ca s'o pornească înainte.” (2 Moise 14:15) Dumnezeu a poruncit lui Moise să ridice toiagul său și să întindă mâna spre mare și să o despartă și fiul lui Israel să treacă prin mare pe uscat. Dumnezeu a spus mai departe, că el va învățoșa inima egiptenilor, ca ei să intre în urma israeliților, și el să va glorifica în Faraon și oastea lui, „ca egiptenii să recunoască că eu sunt Iehova.” Probabil că lui Moise i s'a spus mai mult decât este raportat; este aproape sigur că el a înțeles, că în timp ce Israel va trece prin mare, egiptenii să vor nimici într'ansa.

16În răspunsul lui Dumnezeu pentru Moise să află o dojană. Evident el a putut să facă ceva fără să strige către Dumnezeu. Norul a stat asupra mării, ca și cum ar voi să spună lui Moise, că acesta este drumul pentru popor, și el posedă toiagul lui Dumnezeu. Se pare, ca și cum el ar încerca a se supune conducerii acestui nor. Lecțiunea din aceasta pentru poporul lui Dumnezeu este aceea, că barierele sau piedecile ce se arată cu neputință de trecut, nu sunt de a se privi deei ca atari, dacă noi suntem în serviciul și calea Domnului. Dar Moise a înțeles greșit

planul lui Dumnezeu; el a cugetat că Dumnezeu va bate pe egipteni când ei vor urmări pe Israel pentru a l prinde.

17Norul mergea acuma înaintea israeliților și se punea după ei. Noaptea să apropia, dar norul apără asupra lui Israel, și probabil luna scâzândă le a fost lor spre folos. Norul în acest timp era absolută întunecime pentru egipteni, și deși ei erau în mișcare n'au putut să alle pe israeliți în acea noapte.—2 Moise 14:20.

18Conform cuvântului lui Dumnezeu, Moise și-a întins mâna sa spre mare și apa, printr'un vânt puternic de răsărit, a fost despărțită în două părți. Fără întârziere, dar imboldiți de frică, au mers fiul lui Israel pe drumul pregătit prin mare pentru ei, și apele au fost la dreapta și la stânga lor niște pereți de apă rare. Stâlpul de foc i-a urmat. Egiptenii au văzut ce s'a întâmplat, și în lăcomia lor de-a prinde pe Israel au plecat la drum.

19Când a sosit dimineața, „Dumnezeu a căutat din nor”. (2 Moise 14:24) Norul întunecat a fost străbătut de razele luminei, cari au cuprins pe egipteni și au adus în confuzie pe urmăritorii și caii lor. Impingere încoace și înapoi a făcut de le au esit roatele din osii, și armata în scurt timp a fost o mulțime amestecată. Ei au recunoscut, că Dumnezeu s'a opus lor pentru Israel, și ei s'au întors spre fugă. La acest timp „tot Israelul a fost deja trecut de ceea parte a mării și lui Moise i s'a spus să-și întindă din nou toiagul asupra mării, de data aceasta însă pentru ca marea să se adune laolaltă. Vântul puternic, care a ținut apa în două părți, a suflat puternic asupra apei și a adunat-o la un loc. Și oastea lui Faraon a fost înecată până la cel din urmă om.—2 Moise 14:28.

20Deși Biblia nu spune în cuvinte precise, că nimicirea armatei lui Faraon în Marea Roșie a fost, în antitip, pentru nimicirea puterilor celui rău la a doua prezență a Domnului, cum ea spune despre popol (deoarece Isus spune: „Intocmai cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și în zilele Fiului omului), totuș nu incupe nici-o discuție, că ambele evenimente sunt antitipuri pentru marile întâmplări ce au să fie când Dumnezeu va elibera Biserica.—Luca 17:26.

21Faraon reprezintă pe Satân, dușmanul lui Dumnezeu. Egiptul reprezintă domnia lui Satan, după cum e văzută între oameni. Oficiații guvernului lui Faraon, cari au reprezentat putera Egiptului, ilustrează pe acei domnitori ai pământului, cari în Apocalips sunt descriși ca „regii pământului”, cari prin barierele și manoperele lor politice, prin formele de credință și făurirea planurilor lor, „strică pământul”.—Apocalips 11:18.

22Această deplină eliberare a fiilor lui Israel la Marea Roșie reprezintă eliberarea credincioșilor, cari sunt „în Christos”. (Rom. 12:5) Trecerea lor prin mare a fost un tip al botezului creștinilor în Christos, a morții sale proprie, și a intrării sale în o nouă viață. (1 Corinteni 10:1-6) Deși lui Satan îi este permis de a încerca pe creștini, totuș îi este cu neputință de a le păgubi ceva, după cum lui Faraon i-a

fost imposibil de-a păgubi pe Israel, după ce el a fost trecut peste mare.

¹³Poporul egiptean în chipul acesta n'a fost tratat deosebit, dar este ușor ca el să reprezinte marea mulțime a aceloră de pe pământ, cari n'au cunoscut sau nu cunosc pe Dumnezeu. Deși ortodoxia exclude această mulțime dintre cei mântuiți, prin aceea că zice, cum fac și calvinistii, că Dumnezeu nu i-a ales pentru ai mântui, sau cum învață armaismul, că Dumnezeu i-ar mântui dacă i-ar putea (ambele învățături cuprinzând în sine, că Dumnezeu e incapabil de-ai mântui), totuși aceștia nu sunt aceea familie mare „care e supusă vanității”, care va avea încă o deplină ocaziune de a intra în libertatea glorioasă a fiilor lui Dumnezeu. (Rom. 8:21) Mântuirea aleșilor, fie Israelul spiritual fie cel trupesc, nu înseamnă că nici o mântuire nu există pentru cei nealeși. În sfârșit toți trebuie să aibe o cunoștință a adevărului, ca să cunoască pe Dumnezeu și să fie mântuiți.—1 Tesaloniceni 2:4.

¹⁴Dar acest chip înseamnă mai mult decât atât. Pentru aceia, cari cunosc opera lui Dumnezeu din prezent, care în aparență a început în războiul mondial, nu există nici-o întrebare, că plăgile, a căror rădăcină este de-a face cunoscut lumii dreptatea și puterea lui Dumnezeu și de-a nimici puterile existente, până și legarea lui Satan, deja au început.

¹⁵Cele zece plăgi, cari au venit asupra Egiptului, n'au fost destule pentru a aduce deplina eliberare fiilor lui Israel; a fost de lipsă și marea catastrofă din urmă la Marea Roșie. Tot la fel va fi și cu „cele șapte plăgi din urmă”, cari vor veni asupra pământului; nu vor fi destule pentru a distruge puterea organizației lui Satan. Va veni încă și marea catastrofă din urmă în marea nelegiuirilor. Să fim atenți cu toții, cari iubim dreptatea, și să ascultăm „vocea” care acumă sună.

¹⁶Cântarea de învingere a lui Moise, care a fost făcută și cântată după eliberarea din Egipt, din care

este luat și textul din începutul acestui articol, este baza talmăcirii profetice și este o dovadă, că aceste evenimente sunt tipuri pentru lucrurile din zilele noastre. O eliberare prezentă este recunoscută. Moise a zis: „Iehova este scăparea mea”. Dușmanii lui Israel au fost nimiciti, Israel era acumă liber de a servi lui Dumnezeu. Isaia, care deasemenea vorbește în mod profetic despre reîntoarcerea Domnului la poporul său, spune: „Și el sa făcut mie spre mântuire”. (Isaia 12:2) Poporul lui Dumnezeu acumă cunoaște această și cântă cântarea, care Domnul a dat-o profetului Isaia pentru a fi cântată de toți cei credincioși. Dumnezeu și-a manifestat puterea sa și și mântuie poporul său.

¹⁷Aceia din poporul Domnului, cari la timpul acesta recunosc opera sa mare, au intrat în această bucurie, chiar înainte de ce oastea lui Satan e nimicită. Ei știu cu siguranță, că Domnul s'a rentors și pe dâșii i-a luat la sine, în acel înțeles, că el le-a incredințat serviciul său direct lor. Prin această cunoștință ei sunt biruitori în spirit întocmai după cum a biruit Moise, când a văzut marea înghițind pe asupritori.

INTREBĂRI BEREANE

Ce a determinat pe egipteni, că în urmă au cerut ca poporul lui Israel să plece dela ei? A știut Moise înainte, când are că vină ziua mântuirii? S'au mai alăturat și alții cu israeliții când au părăsit Egiptul? § 1-3.

Pentru ce a hotărât Dumnezeu ca israeliții să ia drumul peste Marea Roșie? Ce înțută au arătat israeliții când i-au ajuns egiptenii și ce a făcut atunci Moise? § 4-7.

Ce lecțiune trebuie să învățăm noi din întâmplările dela Marea Roșie? Cum a fost electuată eliberea? § 8-11.

Ce a închipuit nimicirea armatei lui Faraon și eliberarea lui Israel? Pe cine reprezintă poporul Egiptului în cazul acesta? § 12-15.

Ce înseamnă încă și mai mult pentru acest chip? Ne bucurăm noi de o eliberare prezentă? § 16-19.

W. T. 15 Iunie 1926.

CIVILIZAȚIA DIN BASARABIA

Iubiți frați în Domnul:

Prin mila și îndurarea lui Dumnezeu voese a vă serie mai multe întâmplări, ce s'au petrecut la noi și anume:

Ceva mai înainte de Paști, Izabela s'a pus în legătură cu Ahab și' au început a persecuta pe credincioși chemându-i la secția de jandarmi așa pe serii, câte un număr oareșcare dintre dâșii și pe unii dintre ei au început ai muștra, ba chiar și ai bate, spunându-le că ei ar fi primit bani din America și că sunt comuniști și alte de felul acesta și nu credincioși. În urmă le-au spus că să se ducă la biserică să-și mărturisească păcatele la picioarele lui Hristos și să se împărtășească (cuminece). În caz că nu vor face aceasta vor fi chemați din nou la secție și vor fi bătuți din nou că să se facă ortodoxi și nu sectanți.

Tot așa au mai făcut și cu ceilalți frați din comuna Pererița, etc. I-au bătut pe tălpile picioarelor până când s'au innegrit. Iar preotul văzând că frații nu merg la biserică și-a pus o granată în curte, cu o serisoare lângă ea, în care spunea că: „dacă în trei zile nu eși din sat, noi te vom distruge”. Acest fapt s'a bănuț asupra fraților, care bănuțială a cauzat fraților din nou bătăi și schingiurii, cari numai omenești nu pot fi.

Un frate fiind cu desăvârșire nemulțumit de întâmplările acestea, și văzând că în țară i-se răpesc drepturile cetățenești, cu toate că Constituția, prin Art. 22, garantează fiecăruia de a crede ce voește, precum și codul penal Art. 209, a vândut tot ce a avut pe lângă casă și se pregătește să emigreze în altă țară unde libertatea conștiinței este liberă.